

Ds Hanneke Siebert

24 november 2013

Deze zondagmorgen noemden wij 19 namen van mensen uit de kring van de DETA-Opstandingskerk die afgelopen jaar gestorven zijn.

Iedereen kreeg gelegenheid zelf een kaars aan te steken voor wie ook, voor wat ook...

De schriftlezing was uit 2 Kon. 5: 1 - 19a; de genezing van Naäman

Gemeente in Christus Jezus,

Hier, voorin deze kerkzaal, is een verlaging. Daar waar de paaskaars brandt; het licht van de Opstanding. Waar de gedenkhoek is, met de stenen met de namen van mensen uit de kring van deze gemeente die overleden zijn. Daar waar het water stroomt, het doopwater is.

Deze verlaging noemen we het Jordaan dal. De architect van deze kerk heeft hier de diepte van de rivier de Jordaan willen verbeelden.

Deze verlaging vertelt het verhaal van de rivier de Jordaan.

Vertelt daarmee het verhaal van het volk Israël dat eerst kopje onder moest gaan in de Jordaan, voor ze voet aan wal van het Beloofde Land kon zetten.

Het vertelt het verhaal van Johannes de Doper die mensen doopte in de Jordaan. Het verhaalt van Jezus die zich in die Jordaan liet dopen.

Het vertelt het verhaal van Naäman, de bevelhebber van het leger, die maar liefst zeven maal kopje onder ging in de Jordaan.

Dat Jordaan dal, die rivier de Jordaan, die staat voor de diepte van het leven, staat voor de diepte van de dood. Wie leven wil, zal door dat diepe doodswater moeten.

Aan de andere kant van dat water ligt het land van belofte. Aan de andere kant is het land van bevrijding en gerechtigheid.

Wij vieren hier in deze gemeente, *in* dat dal, de doop van de kinderen; stevig vastgehouden door vader en moeder; *dóór* het diepe water heen, stevig vastgehouden door God. Opgediept en aan land gebracht; om te mogen leven in het land van Gods toekomst.

Niet voor niets liggen in dié hoek, de stenen met daarop de namen van wie ons lief zijn. Daar, bij dat licht en dicht bij dat water, in het dál, de laagte, de ondergang van de Jordaan.

Over *die* doorgang door het diepe doodswater van de Jordaan, gaat het verhaal van vanmorgen.

Naäman is een machtige man, succesvolle bevelhebber in het leger van Syrië. En hij wordt getergd door een ziekte. Er is iets dat aan deze indrukwekkende man knaagt. Hij gaat er aan kapot. Het is een klein meisje, een slavin, mee geroofd op één van de veldtochten, die deze belangrijke man naar een profeet in Israël laat sturen. Een meisje zonder naam, zonder stem, zonder positie wijst de weg naar genezing.

In het verhaal volgt eerst wat ludiek geharrewar en een stijlvol misverstand over profeten en koningen; want: 'wie *is* nu eigenlijk profeet in Israël?'. Elisa of de Koning? Uiteindelijk krijgt Naäman van de knecht van de profeet Elisa de opdracht om zich zeven maal onder te dompelen in de rivier de Jordaan.

Zevenmaal. Kopje onder.

Alles legt deze Naäman af. Zijn kleren, zijn schaamte; niets kunnen verhullen; zo daalt hij af naar de rivier. Hij gaat. Tegen beter weten in. Gelovend? Hopend op beter? Of vooral ook vol cynisme en troosteloosheid. Omdat het allemaal tóch niet meer uitmaakt.

Zéven keer moet hij onder gaan! De Jordaan spring je niet even over. Je kunt er niet aan voorbij. Ten volle en in alle hevigheid dient de donkerte zich aan je op. Daar is geen weg omheen, enkel dan er dóórheen.

En Naäman wordt weer rein. Helemaal schoon. Zijn huid wordt gaaf als dat van een kind. Zo is het tot doopverhaal geworden; Opnieuw beginnen mag hij. Deze bevelhebber van het leger komt als een jong kind weer de kant op klauteren! Gedragen door álle diepte van de dood heen.

Maar, hij moet daarna wel weer terug. Naar zijn land en naar zijn leger. Zoals ook wij straks weer naar huis keren. Waar de leegte ons soms zo overvallen kan. Waar het gemis soms schrijnend aan ons knaagt. Waar de oorlog zó dichtbij is; geen vrede wordt ervaren.

Hoe houd je het dan vol, te geloven in de eindeloze waarde van het leven? Hoe lukt het dan, je door de donkerte heen gedragen te weten?

Naäman vraagt na zijn doop aan de profeet Elisa om iets mee naar huis te krijgen. "Schenk mij twee muilnierlasten aarde." "Ik wil graag twee grote zakken, twee korven vol met zand."

Aarde, dat is; vruchtbaar land. Dat is een schep vol beloofd land.

Aarde: dat is modderklei, de Adama waarmee God in den beginne de mens boetseerde. Dat is het stof van langs de kant van de weg, waarin God *Zijn* levensadem inblies; zodat de mens tot levend wezen werd.

Die aarde is het land dat tot wijngaard worden kan: een stukje toekomst land, vooruitwijzing naar een visioen van vrede en recht.

Dát neemt deze legeroverste met zich mee.

Tastbare zwarte aarde, dat hem grond onder voeten geeft om op te wonen. De bodem waarop je staan kunt. Een fundament waarop je bouwen kunt. Waar je in de diepste diepte niet doorheen zal zakken.

Het draagt de herinnering aan gisteren.

Het is het visioen van morgen.

Zo hebben we de stenen vanmorgen uit het Jordaan dal getild. Hun herinnering en hun namen aan het licht gebracht. Ze hebben een plek gekregen tussen de aarde van Naäman. Vol herinnering aan gedeelde vreugde en geleden pijn. Vol herinnering aan het visioen van vrede en recht, van Gods toekomst. Opdat wij léven. Vandaag en al de dagen van ons leven.

Amen